

תפ"ח 7117/01/15 - מדינת ישראל נגד אילן אדנני

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 7117-01-15 מדינת ישראל נ' אדנני

בפני: כב' השופט נתן זלוצ'ובר, אב"ד

כב' השופטת יעל רז-לוי

כב' השופט שלמה פרידלנדר

המאשימה: מדינת ישראל

על ידי ב"כ - עו"ד קרן שטרית

נגד

הנאשם: אילן אדנני (עצור)

על ידי ב"כ - עו"ד שלומי פצ'בסקי

גזר דין

השופט נתן זלוצ'ובר:

ביום 16.06.2016 הורשע הנאשם, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של ניסיון לרצח, חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, החזקת סכין שלא כדין ושיבוש מהלכי משפט, עבירות לפי סעיף 305(1), סעיף 333 בנסיבות סעיף 335(א)(1), סעיף 186(א), סעיף 407(ב) בנסיבות סעיף 408 וסעיף 244 לחוק העונשין התשל"ז-1977.

העובדות לפיהן הורשע הנאשם

ביום 16.12.2014 פוטר הנאשם על ידי המתלונן מעבודתו במפעל. בשל כעסו של הנאשם על המתלונן בגלל פיטוריו, החליט הנאשם, סמוך לאחר פיטוריו, לרצוח את המתלונן.

לשם ביצוע תכנית זו, הנאשם רכש בתאריך 26.12.2014 סכין יפנית. בתאריך 28.12.2014, סמוך לשעה 08:30, הגיע הנאשם אל המפעל כשהוא מחזיק בבגדיו בסכין, טיפס מעל גדרות המפעל וניסה להפעיל את חיישן הנוכחות באמצעות טביעת אצבעו. משראה שהחיישן לא מזהה את טביעת אצבעו וכי הוא אינו רשום כעובד במפעל, נטל דלי מים ושפך אותו על החיישן על מנת לוודא שלא יישארו סימני טביעת אצבעו על גבי החיישן.

הנאשם נטל חלוק המשמש את עובדי המפעל במהלך העבודה ולבש אותו, על מנת להיטמע בין יתר עובדי המפעל, עד שיאתר את המתלונן ויממש את תכניתו.

סמוך לשעה 10:00 הבחין המתלונן בנאשם לובש את החלוק הנ"ל והורה לו להמתין לו בחצר המפעל. הנאשם מילא אחר הוראת המתלונן.

לאחר שהמתלון הבהיר לנאשם שוב, כי הוא אינו רצוי עוד במפעל וכי עבודתו במפעל הסתיימה, התרחק הנאשם מהמתלון וניגש את השירותים במפעל. המתלון נותר לעמוד בחצר ושוחח עם אחד מעובדי המפעל. בשירותים, הוציא הנאשם את הסכין מבגדיו, ניגש במהירות לחצר, התקרב אל המתלון אשר עמד כשגבו אל הנאשם, אחז ביד אחת את המתלון מאחור באזור הצוואר ובידו השנייה חתך בתנועת שיסוף את גרונו של המתלון וזאת בכוונה לגרום למותו של המתלון.

המתלון נפל על הארץ ואחז בגרונו בכדי לעצור את הדם הרב שניגר מפצע הדקירה.

הנאשם קפץ מעל גדרות המפעל ורץ, דרך השטח הפתוח, לעבר תחנת האוטובוס הסמוכה.

בשלב מסוים איתרו עובדי המפעל את הנאשם בשטח. הנאשם הוציא את הסכין ולאחר שהעובדים ביקשו ממנו להשליך את הסכין, הוא עשה זאת ונתפס על ידם.

המתלון הובהל לבית החולים, שם נמצא כי כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרם חתך עמוק לאורך צווארו, אשר גרם בין היתר לחתך בחלק משריר "הסטרנו-קליידו-מסטואיד ושריר הטרפזיוס (טרפז) וחתך ב ext. jug (וריד)". המתלון נותח והוא נותר בבית החולים להשגחה.

כתוצאה ממעשי הנאשם, נפגעו חלק מעצבי הפנים של המתלון והוא סובל מחוסר תחושה בפניו שתישאר ככל הנראה לצמיתות.

ראיות וטיועונים לעונש

מתסקיר נפגע העבירה עולה, כי מאז אירוע הפגיעה המתלון מתמודד עם פגיעה פיזית ורגשית. טרם אירוע הפגיעה, המתלון ניהל אורח חיים בריא אשר העניק לו משמעות ובטחון ביכולותיו ובכישוריו. הוא זכה להערכה בעבודתו, קודם לאורך השנים ומונה למלא תפקידים ניהוליים משמעותיים במפעל בו הוא עובד. שגרה זו נקטעה בעקבות אירוע הפגיעה וכיום המתלון מצוי בחוויה של בדידות עמוקה, ערך עצמי ירוד וייאוש בשל הירידה הדראסטית בתפקודו. כמו כן, אירוע הפגיעה חיבל ביכולתו לתת אמון באנשים שבסביבתו הקרובה.

על פי המסמכים הרפואיים שהציג המתלון בפני קצינת המבחן, המתלון נפצע באורח קשה בפניו ובצווארו, הוא איבד הרבה דם כתוצאה מהחתך בגרונו ואף בוצעה בו החייאה. הוא עבר ניתוח לתפירת החתך, אשר חדר גם לשריר בצוואר. כתוצאה מהפגיעה, המתלון סובל מפגיעה עצבית הבאה לידי ביטוי בחוסר תחושה בצד ימין בפניו וכן מבעיות בתפקוד הכתף והזרוע, הנמשכות עד היום. לדבריו, איבד 80% מהשמיעה באוזן ימין. הוא אושפז למספר ימים ולאחר מכן שהה כחודש וחצי בביתו, בטיפול של אשתו.

עוד ציינה עורכת תסקיר הנפגע, כי ממידע שהתקבל מגורמי הטיפול בקופת החולים בה המתלון מטופל עולה, כי הוא אובחן כסובל מתסמונת פוסט טראומטית, מצוי במעקב מאז אירוע הפגיעה ונוטל תרופות נוגדות דכאון. לדברי המתלון, הוא ממעט לישון, מתקשה להירדם בלילה בשל מחשבות וסייטים, נוטה להתפרצויות כעס והדבר מעיב על מערכות היחסים שמנהל בעיקר מול בני משפחתו והעובדים תחתיו, פעמים רבות מעדיף להיוותר לבד למרות הקושי הכרוך בבדידותו. תחושות אלה אף פוגעות בתפקודו במקום עבודתו.

המתלון ציין, שהוא חושש לצאת מביתו, מהלך ברחובות כשראשו "פונה לאחור" ואף נמנע מלקחת את נכדיו לגן

משחקים בו נהג לבלות עימם בשל קרבתו אל מקום מגוריו והחשש שמא הנאשם יודע היכן הוא מתגורר. לאור האמור, הוצע למתלון להתחיל בהליך טיפולי של פסיכותרפיה.

לאור תמונת הנזק שתוארה ועל מנת לסייע למתלון להשיב את תחושת השליטה לחייו ולהעניק לו הכרה חברתית כנפגע על ידי הנאשם, המליצה קצינת המבחן להטיל על הנאשם, בין היתר, פיצוי כספי משמעותי לטובת המתלון.

מרישומי הפלילי של הנאשם עולה, כי לנאשם הרשעה קודמת מיום 16.06.2014 בגין עבירת האיומים (ת"פ 33931-04-2014), אשר בגינה הוטל עליו עונש של 5 חודשי מאסר בפועל ו-4 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים. דהיינו, שהוא בר הפעלה בהליך זה.

ב"כ המאשימה טענה בטיעוניה לעונש, כי מתחם העונש ההולם בנסיבות העניין הוא בין 12 ל-16 שנות מאסר בפועל, ובנוסף יש להשית על הנאשם מאסר על תנאי ארוך ומרתיע וכן פיצוי גבוה ומשמעותי למתלון.

לטענתה, אין המדובר באירוע ספונטני. הנאשם יצא מביתו כשהוא מצויד בסכין, לאחר תכנון מוקדם עד אחרון הפרטים (כפי שמפורט בכתב האישום) והכל על רקע פיטוריו על ידי המתלון כשבועיים קודם לכן. נסיבות האירוע מלמדות על עבירת ניסיון הרצח במדרג העליון שלה. הקלות בה אדם מצטייד בסכין ועושה בה שימוש קטלני חייבת לקבל מסר חד משמעי מבית המשפט בדמות של ענישה מוחשית וכואבת. במעשיו, פגע הנאשם בערכים החברתיים הנעלים ביותר, קדושת החיים, שלמות הגוף והביטחון האישי.

הנאשם פעל לבדו לאורך כל האירוע והוא האחראי הבלעדי למעשיו ולתוצאותיהם אשר יכלו להביא לתוצאה חמורה אף יותר. הנזק שנגרם למתלון חמור הן ברמה הפיזית והן ברמה הנפשית, כפי שעולה מכתב האישום ומתסקיר נפגע העבירה. הנאשם רצה להביא למותו של המתלון, בשל העובדה שהמתלון "העז" לפטרו מעבודתו. היות ובית המשפט קבע, כי אין הנאשם חוסה בצלו של סייג אי השפיות, ניתן להסיק, כי הנאשם יכול היה להימנע מעשיית המעשים החמורים אותם עשה. הנאשם ביצע את העבירה באכזריות ובאלימות ושיסך את צווארו של המתלון.

לטענת ב"כ המאשימה מחלתו הנפשית של הנאשם ממנה הוא סובל לפרקים בחייו, אינה אלא נסיבה מנסיבות חייו של הנאשם ויש להתחשב בכך בעת גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש שנקבע. ומכל מקום, אין בנסיבות חייו כדי להטות את הענישה ולהצדיק סטייה לקולא ממתחם הענישה לו עותרת המאשימה.

עוד טענה ב"כ המאשימה, כי שיקולי הרתעה אישית והרתעת הרבים מהווים שיקול נוסף לחומרא. על בית המשפט להעביר מסר ברור, למען יראו ויראו, כי חייו של אדם אינם הפקר וכי בית המשפט ימצה את הדין עד תום עם מי שמנסה ליטול חייו של אדם.

לאור כל האמור, ביקשה ב"כ המאשימה להשית על הנאשם עונש במסגרת המתחם שהציעה לעיל, מאסר על תנאי ארוך ומרתיע וכן פיצוי משמעותי למתלון.

ב"כ הנאשם טען בטיעוניה לעונש, כי אין מחלוקת שהנאשם חולה במחלת נפש מסוג סכיזופרניה - פרנואידית. כל אדם נולד עם נקודת פתיחה שונה והדבר משפיע גם על הנטייה שלו לבצע עבירות. כאשר אדם חולה בנפשו, המחלה מחלישה במידה ניכרת את הפיקוח הפנימי שמונע מהאדם לבצע עבירות.

לטענת ב"כ הנאשם, מחלתו של הנאשם היא כרונית ואלמלא המחלה, הנאשם לא היה מבצע את העבירות. עניין זה לא

פוסט אותו מאחריות, כפי שקבע בית המשפט, אך מפחית במידה רבה מאחריותו לביצוע המעשים, שכן הוא קרוב לסייג.

הנאשם בן 24, יש לו ארבעה אחים, אביו נפטר כשהיה ילד, אמו לא היתה מסוגלת לפרנס לבדה חמישה ילדים ולמעשה, הנאשם גדל ללא פיקוח וללא מסגרת הורית. אחיו הגדול מאושפז מזה שנים רבות בבתי חולים פסיכיאטריים, בשל מחלת הסכיזופרניה. חרף התנאים הלא פשוטים האלה, עד גיל 20 הנאשם ניהל אורח חיים נורמטיבי. בצבא מחלתו התפרצה, הוא אובחן כחולה סכיזופרניה, החל להשתמש באלכוהול ובסמים וחלה ירידה חדה מאוד בכל התפקודים שלו. הוא אושפז בפרק זמן של פחות מארבע שנים, שש פעמים במחלקה סגורה, כאשר היו תקופות של התפרצויות זעם, כפי שמפורט בתיקו הרפואי. באותן שנים הוא גם הורשע בעבירת איומים כנגד אמו.

ב"כ הנאשם ציין, כי גם כאשר הנאשם לא נמצא במצב פסיכוטי, הוא עדיין לא במצב נורמטיבי - האישיות שלו הופכת לאישיות פרנואידית וכל מעשיו מושפעים מהמחלה. עוד ציין, כי כבר בשטח ולאחר מכן בחדר החקירות, הנאשם הודה במעשיו, שיתף פעולה עם החוקר וסיפר לו את צפונות לבו. גם בכך, לטענת ב"כ הנאשם, יש כדי להעיד על חוסר מודעות מלאה של הנאשם למעשיו. הנאשם הגזים בתיאוריו, כך למשל אמר שעבר שלוש גדרות, כאשר אין שלוש גדרות במפעל, ציין שהושפע מהתנועות המגניבות של דאעש וכדומה.

ב"כ הנאשם ציין, כי ריצוי עונש של מאסר בפועל לאדם כמו הנאשם קשה הרבה יותר מאדם שהוא בריא. כיום הנאשם לוקח טיפול תרופתי ומצבו השתפר והוא מאוזן. כמו כן, ציין ב"כ הנאשם, כי יש להתייחס לתסקיר נפגע העבירה בזהירות רבה, שכן העובדות שבו אינן מוכחות על פי דיני הראיות. מבלי לזלזל בפגיעה במתלון שאינה פשוטה, לא מדובר בפגיעה בחומרה גבוהה. חיו של המתלון לא היו בסכנה, לא היה צורך בניתוח מציל חיים, החתך נתפר ולא היתה פגיעה בקנה הנשימה או באיברים פנימיים.

לטענת ב"כ הנאשם, מתחם העונש הראוי בנסיבות העניין הוא בין 6 ל-16 שנות מאסר בפועל.

הנאשם אמר בבית המשפט, כי הוא מאוד מצטער על מה שהוא עשה ושהוא מטופל כעת.

דין

1. כמפורט בסעיף 40ב לחוק העונשין, **"העיקרון המנחה בענישה, הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת**

מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו", כאשר חומרת

מעשה העבירה הינה בנסיבותיו. בדברי ההסבר להצעת החוק צוין, כי יחס הולם **"מבטא את עקרון הגמול"**.

2. הנאשם הורשע בביצוע עבירות אלימות חמורות מאוד, עת ניסה לגרום למותו של המתלון, על ידי כך שחתך

בתנועת שיסוף את גרונו של המתלון וזאת רק בשל העובדה שהמתלון פיטרו ממקום עבודתו. חומרת העבירות

נעוצה בקלות בה תכנן הנאשם להביא למותו של המתלון, ובמעשיו שפגעו בזכותו של המתלון לביטחון,

לשלמות הגוף ובערך קדושת החיים.

הנאשם תכנן את מעשיו מבעוד מועד, הוא רכש סכין יפנית ובחן את דרכי הכניסה האפשריות למפעל. הנאשם אף

ניסה לטשטש את עקבותיו - הוא שפך מים על חישן רישום הנוכחות של המפעל על מנת שלא יישארו סימני טביעת-

אצבעו על גבי המכשיר. כמו כן, הנאשם לבש חלוק המשמש את עובדי המפעל על מנת להיטמע בין יתר עובדי

המפעל. הנאשם זיהה את המתלון, נכנס לשירותים במקום סמוך, הוציא את הסכין שהיתה מוסלקת בבגדיו, שיסף

את גרונו של המתלונן מאחור וברח מן המקום.

הנזק שהיה צפוי ממעשיו של המתלונן הוא קטלני, הנאשם היה יכול לגרום למותו של המתלונן וזו גם היתה מטרתו. הנזק שנגרם למתלונן בפועל, כפי שפורט לעיל, הוא חמור מאוד. בתסקיר נפגע העבירה, פורט אף המחיר הנפשי אותו שילם המתלונן בגין מעשיו של הנאשם.

3. הגם שקבענו בהכרעת הדין, כי לא מתקיימת בעניינו של הנאשם הגנת אי שפיות הדעת מכוח סעיף 34 לחוק העונשין, יש במצבו הנפשי של הנאשם כדי להביא להקלה בקביעת מתחם העונש בעניינו.

אין לקבל את טענת ב"כ המאשימה, כי מחלתו הנפשית של הנאשם היא רק נסיבה מנסיבותיו האישיות של הנאשם שיש להתחשב בה, אם בכלל, בגזירת העונש.

סעיף 40ט לחוק העונשין, המונה את נסיבות ביצוע העבירה שיש להתחשב בהן בקביעת מתחם העונש ההולם קובע, כי:

"בקביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם כאמור בסעיף 40ג(א), יתחשב בית המשפט בהתקיימותן של נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, המפורטות להלן, ובמידה שבה התקיימו, ככל שסבר שהן משפיעות על חומרת מעשה העבירה ועל אשמו של הנאשם:

...

(6) יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו או את משמעות מעשהו, לרבות בשל גילו;

(7) יכולתו של הנאשם להימנע מהמעשה ומידת השליטה שלו על מעשהו, לרבות עקב התגרות של נפגע העבירה;

(8)[...]

(9) הקרבה לסייג לאחריות פלילית כאמור בסימן ב' לפרק ה'1;

(ב) לעניין נסיבות כאמור בסעיף קטן (א)(6) עד (9), בית המשפט יתחשב בהן ככל שסבר שהן מפחיתות את חומרת מעשה העבירה ואת אשמו של הנאשם."

בעניין זה, נקבע על ידי בית המשפט העליון בע"פ 1865/14 פלוני נ' מדינת ישראל, כי:

"סעיף 300א עניינו אך ורק בעבירת רצח והוא חל בשלב גזירת הדין, אך אין ללמוד מכך כי בכל עבירה אחרת, אין ליתן משקל למצבו הנפשי של הנאשם בשלב גזירת הדין. הפסיקה הכירה זה מכבר במצבו הנפשי של הנאשם בעת ביצוע העבירה כשיקול רלבנטי לעניין העונש: "השאלה מהו המשקל שיש ליתן למצבו הנפשי של הנאשם בעת ביצוע העבירה לצורך הקלה בעונש היא שאלה 'כמותית', אשר יש לבחון בגדרה כל מקרה לגופו, על-פי נסיבות ביצוע העבירה וחומרתה ועל-פי נסיבותיו האישיות של הנאשם. במכלול הנסיבות הקשורות למבצע העבירה, יש לבחון את סוג ההפרעה הנפשית ועוצמתה, ועד כמה הוגבלה בעטיה יכולתו להבין את אשר הוא עושה או להימנע מעשיית המעשה". ... ההתחשבות במצבו הנפשי של הנאשם כשיקול רלוונטי בענישה, באה לידי ביטוי בתיקון 113 לחוק העונשין בסעיף 40ט ...

המחוקק הכיר אפוא במצב בו הנאשם נמצא אחראי למעשיו, אך יכולתו להבין או להימנע מהמעשה נפגמה במידת-מה, או שהוא קרוב לסייג לאחריות פלילית, ויש בכך כדי להפחית את מידת האשם המוסרי של הנאשם...".

4. אין חולק, כי הנאשם מאובחן כחולה סכיזופרניה רדיפתית או סכיזואפקטיבית. הגם שבהכרעת הדין קבענו, כי לא מתקיים סייג אי השפיות בעניינו, הרי שאין לומר שמצבו הנפשי לא השפיע על ביצוע העבירה ועל יכולתו להימנע מביצועה **במידת מה** ושבמצבו הוא אינו קרוב לסייג לאחריות פלילית. אף ד"ר שרף, הפסיכיאטר המחוזי, ציין בעדותו בבית המשפט **"לשאלת בית המשפט האם אין לתכנים המאניים, למחשבות המאניות של גדלות וכוח, אם זה לא נתן לו את הכוח לבצע את מה שביצע או שהיה להם איזה שהוא חלק במעשה, אני משיב שאני חושב שהנאשם לא יכול לחסות בצלו של חסר יכולת של ממש... הוא הגיע לעבודה, הוא חיכה, הוא דיבר עם הבוס, הוא מצא שעת כושר ועשה את זה... יש הרבה דברים שעוזרים, זה אולי משהו שהוא עוזר, אבל זה לא משהו שגרם לעבירה... אחד שהוא מאני ולא פסיכוטי... המצב המאני יעזור לו לבצע את העבירה, אבל הוא לא פסיכוטי. יש לו אנרגיה יותר, נכון, הוא יותר יכול, אבל זה לא הדבר שעשה את העבירה, אלא אולי סייע לו"** (פרוטוקול מיום 23.11.2015 עמ' 25 ש' 24-31).

בהתאם לאמור, יש במצבו הנפשי ובקרבתו לסייג לאחריות הפלילית כדי להשפיע לקולא על קביעת המתחם בעניינו.

5. רמת הענישה בעבירות אלימות אינה אחידה. ישנו מנעד רחב של חומרה בעבירות האלימות ובכל עבירת אלימות יש נסיבות שונות המהוות שיקולים לקולא או לחומרא, בהתאם למקרה הספציפי ולנסיבותיו, כאשר עבירת הניסיון לרצח נמצאת ברף הגבוה של חומרת עבירות האלימות.

א. ע"פ 2965/06 **ראדא אבו חאמד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 19.09.2007) - המערער, בן 26, הצטייד ביום 26.6.05 בסכין מבית מטבחיים הסמוך לביתו, והלך לכיוון אבו דיס במטרה לדקור חייל ולמות כ"שהיד". המערער הגיע לתחנת משטרה, דקר שוטר שעמד בכניסה וגרם לפציעתו. אותה עת לא היה למערער היתר כניסה לישראל. אין חולק, כי המערער הוא חולה נפש וסובל מסכיזופרניה פרנואידית. בית המשפט המחוזי השית על המערער עשר שנות מאסר בפועל ודחה את טענת הגנת אי השפיות בעניינו. בית המשפט העליון דחה אף הוא את טענת הגנת אי השפיות, בית המשפט העליון לא התערב לעניין העונש והדגיש, כי הסיבה לכך היא, כי המדובר במעשה לאומני ובית המשפט מתייחס בחומרה למקרים כאלה.

ב. ע"פ 5767/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 16.06.2015) - המערער ניסה להמית את בתו הקטינה באמצעות חניקתה. לאחר מעשה חניקה ממושך, הבת איבדה את הכרתה והמערער סבר כי היא מתה. המערער הזעיק כוחות חירום לעזרה, לאחר שבתו שבה להכרתה. בית המשפט המחוזי קבע, כי מתחם העונש ההולם את המקרה הוא בין 6-9 שנות מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי הדגיש את נסיבותיו האישיות המיוחדות של הנאשם ואת המצב הנפשי והדיכאוני הקשה בו היה שרוי עוד לפני ביצוע העבירה והשית על הנאשם עונש של מאסר בפועל למשך שש וחצי שנים. בית המשפט העליון ציין, כי בית המשפט המחוזי נתן דגש רב לנסיבותיו האישיות של המערער, ובפרט מצבו הנפשי וגזר על הנאשם עונש ברף התחתון ביותר והותיר את העונש על כנו.

ג. ע"פ 1865/14 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 04.01.2016) - עת ישנו אשתו וילדיו, חתר המערער, הסובל מהפרעה דו-קוטבית, את צינור הגז המחובר לתנור האפייה במטבח, סגר את החלונות ויצא מביתו. בהמשך הלילה אשתו הריחה את הגז, סגרה מיד את הברז ואווררה את הבית. המערער הודה במעשים, הורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה ובית המשפט המחוזי השית עליו 10 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון הדגיש את מצבו הנפשי של המערער וקבע, **"המחוקק הכיר אפוא במצב בו הנאשם נמצא אחראי למעשיו, אך יכולתו להבין או להימנע מהמעשה נפגמה במידת-מה, או שהוא קרוב לסייג לאחריות פלילית, ויש בכך כדי להפחית את מידת האשם המוסרי של הנאשם...לא נעלם מעיני כי במצב הדברים הרגיל, ייתכן שהמערער היה מורשע בעבירה של ניסיון לרצח, שבמסגרת הסדר הטיעון הומרה ככל הנראה לעבירה לפי סעיף 329 לחוק העונשין, אך בהמרת העבירה אין כדי לשלול התחשבות במצבו הנפשי של המערער...".** בית המשפט העליון הפחית את עונשו של הנאשם והשית עליו עונש של 8 שנות מאסר בפועל.

ד. ע"פ 6229/07 מעארי מופק נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 20.11.2008) - המערער חשד, כי אחותו קיימה יחסי מין עם גבר ושהיא בהריון, הוא לקח אותה לחורשה, שאל אותה לגבי חשדו, המתלוננת הכחישה את הדברים, המערער שלף סכין יפנית, תפס את ראשה וחתך שני חתכים בצווארה מאחור. לאחר מכן זרק לעברה אבן, נסע מהמקום והותיר אותה שותתת דם מצווארה. מחוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה בעניינו עולה, כי המערער כשיר לעמוד לדין ואינו סובל ממחלת נפש. עם זאת מחוות הדעת עלתה היסטוריה של הפרעות התנהגות קשות הכוללות שימוש בסמים ואלכוהול ונקיטה באלימות. המערער הורשע בניסיון לרצח ובית המשפט המחוזי גזר עליו עונש של 11 שנות מאסר בפועל, בית המשפט העליון הותיר את העונש על כנו.

6. לאור האמור, ולאחר ששקלתי את מכלול נסיבות ביצוע העבירה, לרבות מצבו הנפשי של הנאשם שפגע במידת מה ביכולתו להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו וביכולתו להימנע מביצוע המעשה ומידת השליטה שלו על מעשהו ואת הקרבה לסייג אי השפיות, והתחשבתי בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בו ובמדיניות הענישה הנהוגה, מצאתי כי מתחם העונש ההולם הינו בין 8 ל- 12 שנות מאסר לריצוי בפועל.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך המתחם

7. הסגור לא ביקש שיוגש תסקיר בעניינו של הנאשם. לטענת ב"כ הנאשם, הנאשם בן 24, יש לו ארבעה אחים, אביו נפטר כשהיה ילד, אמו לא היתה מסוגלת לפרנס לבדה חמישה ילדים ולמעשה, הנאשם גדל ללא פיקוח וללא מסגרת הורית. אחיו הגדול מאושפז מזה שנים רבות בבתי חולים פסיכיאטריים, בשל מחלת הסכיזופרניה.

הגם שהתנהל הליך משפטי ושמיעת ראיות בעניינו, הנאשם הודה בביצוע המעשים מחקירתו הראשונה במשטרה וההליך המשפטי נסב סביב ההכרעה במצבו הנפשי בשאלת התקיימותה של הגנת אי השפיות בעניינו.

הנאשם הביע חרטה בפני בית המשפט על מעשיו ואמר, כי כעת הוא מטופל בהתאם למצבו.

עם זאת, מרישומי הפלילי של הנאשם עולה, כי לנאשם הרשעה קודמת מיום 16.06.2014 בגין עבירת האיומים), אשר בגינה הוטל עליו עונש של 5 חודשי מאסר בפועל ו4 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים. דהיינו, שהוא בר הפעלה בהליך זה.

8. לאור המקובץ, אני מציע לחבריי לגזור על הנאשם את העונשים כלהלן:

א. **שמונה וחצי שנות מאסר לריצוי בפועל מיום מעצרו 28/12/14.**

ב. הפעלה במצטבר של עונש המאסר המותנה בן 4 חודשים שהושת עליו בת.פ. 33931-04-14 של בית משפט השלום בב"ש.

ג. 18 חודשי מאסר על תנאי, שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא עבירת אלימות שהיא פשע.

ד. הנזק הפיזי והנפשי שגרם הנאשם למתלונן, כמתואר לעיל, הוא ממשי, ועל כן אני מציע לחייב את הנאשם לפצות את המתלונן בסך שך 150,000 ₪.

נתן זלוצ'ובר, שופט

השופטת יעל רז-לוי:

אני מסכימה.

יעל רז-לוי, שופטת

השופט שלמה פרידלנדר:

אני מסכים לגזר-דינו של חברי האב"ד, השופט זלוצ'ובר.

לעניין הפיצוי הנפגע אבקש להעיר כי מתסקיר הנפגע עולה תמונה של פגיעה קשה, אשר ייתכן מאוד כי לו הייתה מוכחת בראיות מפורטות - הייתה מבססת זכאות לפיצוי גבוה הרבה יותר. אולם, עולה מן התסקיר כי המתלונן עודנו עובד בעבודתו הקודמת. הנכות שנגרמה לו עקב מעשי הנאשם לא כומתה, ולא הוכחו נזקים ממוניים אפילו לכאורה. בנסיבות אלו, אני מצרף את דעתי לדעת חברי גם לעניין גובה הפיצוי. אין צורך להזכיר כי המתלונן זכאי, מן הסתם, לתגמולי ביטוח לאומי כמי שנפגע בעבודה; וכי הוא רשאי גם לתבוע את הנאשם, בגין יתרת נזקיו, בתביעת נזקין אזרחית.

שלמה פרידלנדר, שופט

לפיכך, הוחלט כאמור בחוות דעתו של השופט זלוצ'ובר.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"א תשרי תשע"ז, 13 אוקטובר 2016, במעמד הצדדים.

שלמה פרידלנדר, שופט

יעל רז לוי, שופטת

נתן זלוצ'ובר, שופט אב"ד